

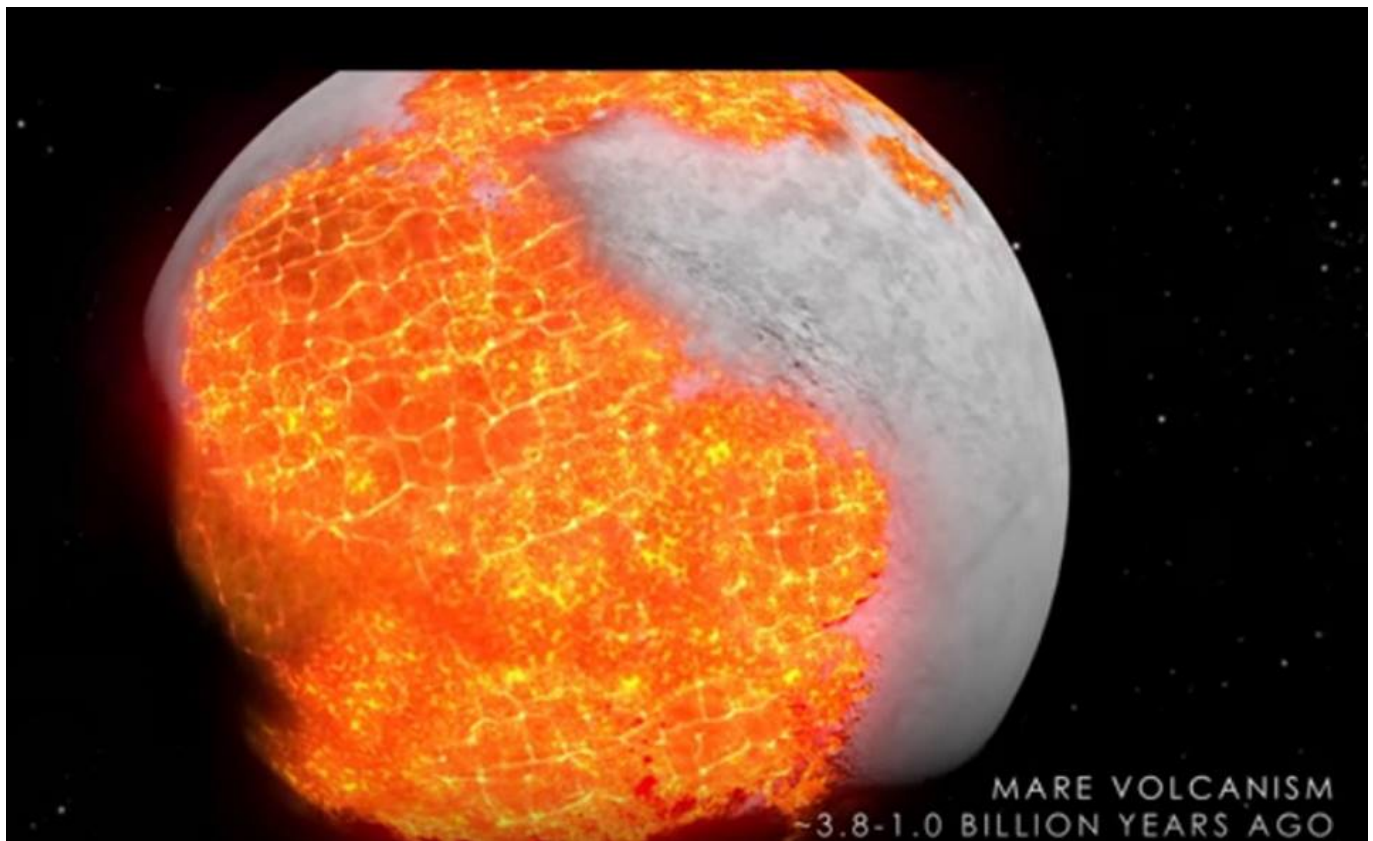
Πόσα ξέρουμε για το δορυφόρο μας; (Διονύσης Σιμόπουλος - Αλέξης Δεληβοριάς)

/ [Πεμπτούσια](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=166889>]

Σιγά-σιγά ο συνεχής βομβαρδισμός μετεωριτών άρχισε να κοπάζει. Η Σελήνη όμως άλλαζε συνεχώς. Τα ραδιενεργά υλικά που βρίσκονταν αιχμαλωτισμένα στο εσωτερικό της ακτινοβόλουν θερμότητα που σιγά-σιγά έλιωσε τα εσωτερικά πετρώματα απελευθερώνοντας συγχρόνως και διάφορα θερμά αέρια. Και όπως συνέβη και στη Γή τα αέρια και η λάβα βρήκαν με τον καιρό το δρόμο τους προς την επιφάνεια μέσα από ρωγμές και σχισμές, κυρίως στις αδυνατισμένες περιοχές των μεγάλων συγκρούσεων. Έτσι οι τεράστιοι κρατήρες άρχισαν να γεμίζουν με λυόμενα υλικά και ρευστά πετρώματα.

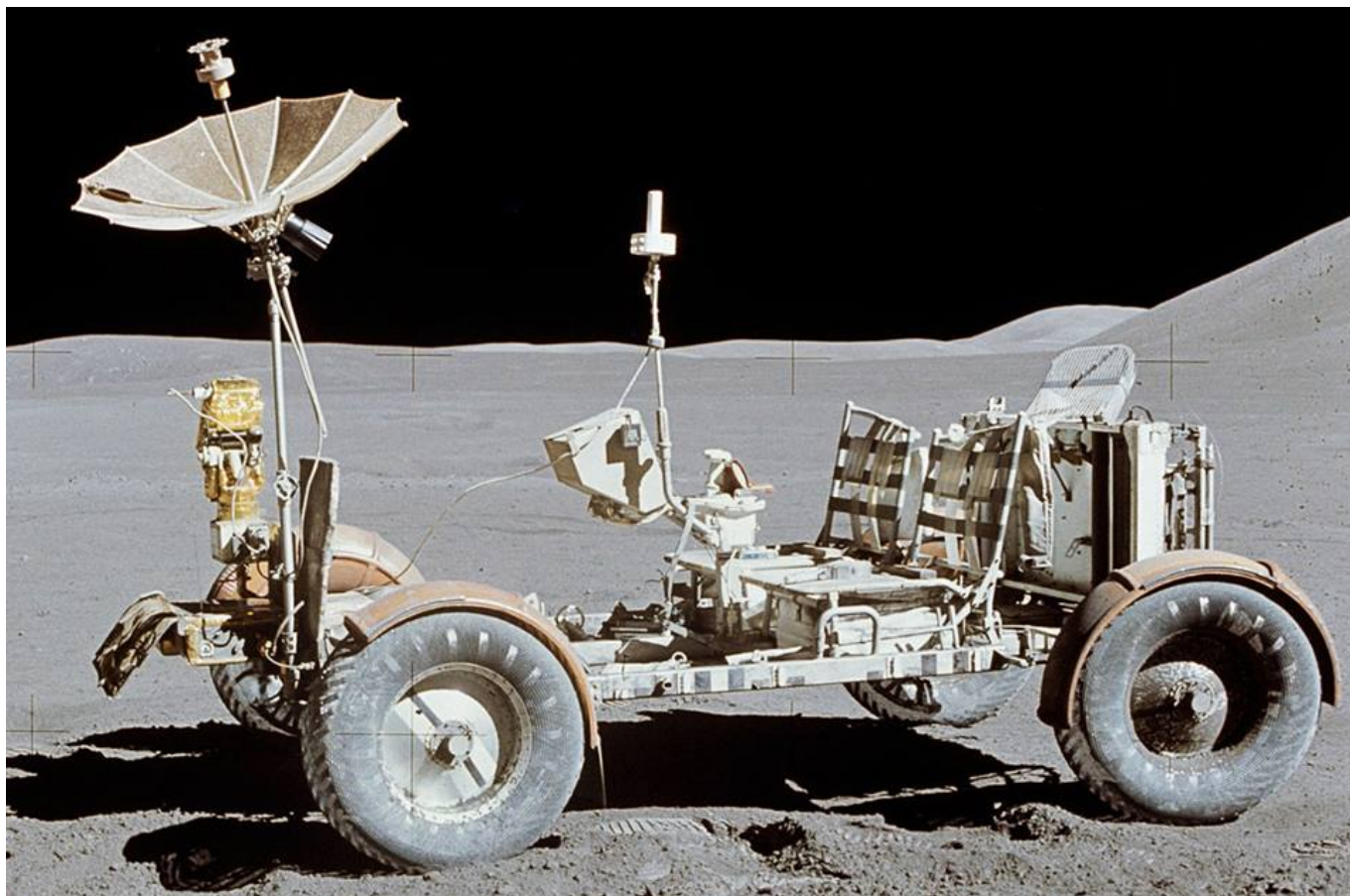

Σε μερικά σημεία η λάβα γέμισε τους κρατήρες και ξεχύθηκε έξω από τα τοιχώματα τους καλύπτοντάς σε μεγάλη έκταση τις γύρω περιοχές. Τα θερμά όμως αέρια, κυρίως υδρατμοί και διοξείδιο του άνθρακα, δεν μπόρεσαν να συγκρατηθούν από τη μικρή βαρυτική δύναμη της Σελήνης και διέφυγαν στο Διάστημα καταδικάζοντας έτσι το δορυφόρο μας να μείνει ένας κόσμος χωρίς αέρα και νερό, ένας κόσμος απαγορευτικός για τη δημιουργία ζωής.

Και καθώς τα χρόνια περνούσαν η λάβα σιγά-σιγά κρύωσε και σκέπασε με σκοτεινά ηφαιστειογενή πετρώματα τους παλιούς κρατήρες, εξομαλύνοντας το 1/2 της ορατής πλευράς της Σελήνης. Οι μετεωρίτες που συνέχισαν να πέφτουν ελαττώνονταν και σε αριθμό και σε μέγεθος. Επί τρία δισεκατομμύρια χρόνια η Σελήνη συνέχισε να γυρνά γύρω από τη Γή χωρίς να αλλάζει σχεδόν τίποτα. Κάπου-κάπου ένας μεγάλος παροδικός μετεωρίτης πέφτοντας άνοιγε έναν ακόμη νέο λαμπρό κρατήρα, ενώ από το Διάστημα κατέφθαναν συνεχώς, και αιχμαλωτίζονταν στο Σεληνιακό χώμα, τεράστιες ποσότητες υποατομικών σωματιδίων που προέρχονταν από τον Ήλιο και από τους εκρηκτικούς θανάτους μακρινών άστρων. Η Σελήνη χωρίς αέρα, χωρίς νερό, χωρίς ζωή περίμενε τον Απόλλωνα.

Οι υπέροχες εκείνες ημέρες έχουν περάσει προ πολλού. Η NASA είχε δαπανήσει δισεκατομμύρια δολάρια στο πρόγραμμα Απόλλων, ενώ η Αμερική είχε εμπλακεί σ'

έναν πολυδάπανο και πολύνεκρο πόλεμο στο Βιετνάμ. Το τελευταίο διαστημόπλοιο Απόλλων προσθαλασώθηκε στον Ειρηνικό Ωκεανό το Δεκέμβριο του 1972 και έκτοτε η Σελήνη παραμένει χωρίς ανθρώπινους επισκέπτες. Ο άνθρωπος έφυγε. Όχι όμως για πάντα. Γιατί αν υπάρχει ακόμα κάποιο μέλλον για τον πολιτισμό μας, τότε το μέλλον αυτό βρίσκεται εκεί πάνω. Γιατί η Σελήνη και η Ανθρωπότητα έχουν ένα κοινό μέλλον.

Σε 100, σε 1.000, σε ένα εκατομμύριο χρόνια από σήμερα, οι απόγονοί μας θα έλθουν να σταθούν ευλαβικά στη σκοτεινή κοιλάδα που λέγεται «Θάλασσα της Ηρεμίας», θα κοιτάξουν σιωπηρά τα περίεργα αρχαία επιστημονικά όργανα και, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο, τα ανθρώπινα χνάρια που θα έχουν μείνει αναλλοίωτα ακόμη και μετά από ένα εκατομμύριο χρόνια. Και θα ξέρουν ότι όλα άρχισαν εδώ. Ότι εδώ ξαναγεννήθηκε η ανθρωπότητα και ότι το σημείο αυτό είναι πραγματικά ένα κοσμικό μνημείο αφιερωμένο στους ανθρώπους της Γης. Γιατί εδώ, στα όρια του ουράνιου ωκεανού, ο άνθρωπος έκανε το πρώτο μοιραίο του βήμα προς τα άστρα και ανακάλυψε ότι ήταν πράγματι ένας πολίτης του Σύμπαντος.

[Συνεχίζεται]